

Arrest

**nr. 109 978 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 1 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 24 april 2005 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 25 april 2005 een asielerzoek in. Deze asielaanvraag wordt afgesloten met de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2005. Het tegen deze beslissing bij de Raad van State ingestelde beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring wordt bij arrest met nummer 195 428 van 28 juli 2009 verworpen.

1.2. Verzoeker dient op 28 september 2009 een tweede asielaanvraag in. Inzake deze asielaanvraag neemt de adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 juni 2011

de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 1 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Op 22 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [C. V. A.], Attaché, wordt aan

de persoon die verklaart zich [M., A. K.] te noemen, geboren te [...] op [...], en welke verklaart van Guinese nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 07.09.2011.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 25.04.2005. Deze aanvraag werd verworpen door het CGVS op 13.07.2005. Een beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd verworpen op 28.07.2009.

Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 28.09.2009. Deze aanvraag werd verworpen door het CGVS op 29.06.2011. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten op 07.09.2011.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ; Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige reisdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

[...]

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 07.09.2011. Er werd niet voldaan aan de terugkeerverplichting."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding in overeenstemming is met de wet.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13, 74/14 en 74/15 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 3, 5, 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten

van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Hij verstrekt volgende toelichting in de synthesesamenvatting:

“In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over het feit dat de verzoekende partij duurzaam samenwoont met een Belgische vrouw, die zwanger is van hem;

Dat in de nota van de verwerende partij thans opgeworpen wordt dat niet vaststaat dat de verzoekende partij de vader zou zijn van het kind dat zal geboren worden op 7/9/2013;

Dat de verzoekende partij van mening is dat de eis van de verwerende partij dat de partners zouden bewijzen dat het kind dat zal geboren worden het hunne is, een ongeoorloofde inmenging is van de overheid in het privé leven van de verzoekende partij en zijn partner;

Dat de verzoekende partij overigens zich vragen stelt of het wel mogelijk is door middel van een DNA-onderzoek dit thans te bepalen;

Dat de verzoekende partij trouwens van mening is dat de Belgische staat de partners daartoe niet kan verplichten;

Dat de partners wel overwegen het ongebooren kind te erkennen, indien zij daartoe de gelegenheid krijgen;

Dat uit de nota van de verwerende partij thans blijkt dat de samenwoning tussen de verzoekende partij en mevrouw [D. L.] niet langer meer wordt betwist;

Dat art.8 E.V.R.M. een non-refoulement voorziet indien het gezinsleven fundamenteel geschonden wordt (De terugkeerrichtlijn en onverwijderbare vreemdelingen, Marleen Maes, T. Vreemd. 2011,p.256);

Dat het E.V.R.M. en het Kinderrechtenverdrag, internationale verdragen zijn in de zin van het bepaalde in art. 7 van de Vreemdelingenwet, dat dus in casu werd geschonden;

Dat de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven en de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk voorschrijven niet alleen dat er met het non-refoulementsbeginsel dient rekening te worden gehouden, op het ogenblik dat een Bevel wordt betekend om het grondgebied te verlaten, maar tevens met het belang van het kind en het gezins- en familieleven;

Dat uit de beslissing geenszins blijkt dat er met deze beginselen werd rekening gehouden, alvorens de beslissing werd genomen;

Dat blijkt uit het dossier dat er in feite geen inlichtingen werden genomen omtrent de familiale toestand van de verzoekende partij;

Dat er evenmin werd gemotiveerd, waarom er in casu met het non-refoulementsbeginsel en met het belang van het kind en het gezins- en familieleven, geen rekening zou moeten gehouden worden;

Dat telkens er een verwijderingsmaatregel wordt genomen de Dienst Vreemdelingenzaken dient aan te tonen, dat deze elementen werden onderzocht;

Dat in dit dossier geen enkel onderzoek is gebeurd, ook niet nadat de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte werd gebracht van de familiale toestand in dewelke de verzoekende partij verkeerde, alvorens het bevel werd betekend en dat aldus de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, werden geschonden, evenals de motiveringsverplichting;

Dat zonder motiveringsverplichting, het bepaalde in de artikelen 74/13 en 74/17 dode letter blijft;

Dat een toekomstige vader daarenboven verbod opleggen om gedurende 3 jaar zijn kind en zijn vrouw niet meer te zien, onmenselijk is en strijdig met art. 8 E.V.R.M. dat een rechtstreekse werking heeft;

Dat er evenmin wordt gemotiveerd waarom deze uitwijzing, die dus zou neerkomen op een scheiding van het gezin voor een periode die thans niet kan worden ingeschat, noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving;

Dat in het geval de uitzetting een blijvende scheiding van de gezinsleden tot gevolg zal hebben omdat van een van de gezinsleden redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat zij de uitgewezen vreemdeling zullen of kunnen volgen naar zijn of haar land van bestemming, art. 8 E.V.R.M. wordt geschonden (Vluchtelingen - een overzicht, Dirk Vanheule, Mys&Breesch, nr. 690);

Dat het onredelijk zou zijn te eisen dat de vriendin van de verzoekende partij België zou dienen te verlaten, om te gaan wonen in Guinee;

Dat vooreerst zou moeten worden nagegaan of dat wel mogelijk is en of de omstandigheden daar voldoende garanties bieden voor een zwangere vrouw, qua inkomsten, toegang tot de geneeskunde etc;

Dat de verzoekende partij thans het Nederlandse reisadvies voor Guinee overlegt, waaruit blijkt dat de actuele situatie in Guinee, volstrekt onveilig is;

Dat de beslissing tevens de art. 3, 5, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag schendt, doordat de genomen maatregel er zal toe leiden dat het nog niet geboren kind gedurende minimum 3 jaar zal gescheiden worden van vader, zonder noodzaak;

Dat de verwerende partij ten onrechte opwerpt dat de verzoekende partij niet zou motiveren waarom het Kinderrechtenverdrag zou zijn geschonden;

Dat de verzoekende partij absoluut het recht niet betwist dat België heeft, om de binnenkomst van derdelanders te reglementeren, maar wel het feit dat het daarom noodzakelijk zou zijn de verzoekende partij te repatriëren, terwijl het dossier moet worden opgemaakt te Brussel op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat er in casu geen sprake is van een gevaarlijk iemand, die de openbare orde of veiligheid zou geschonden hebben;

Dat de verzoekende partij recht heeft op een effectief rechtsmiddel, nu zijn rechten en vrijheden werden geschonden;

[...]"

4.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en met name niet in het bezit is van een geldig visum. Verder wordt – daargelaten de beslissing tot terugleiding en tot vasthouding, waarvan in ieder geval ook niet meer blijkt dat verzoeker nog belang heeft deze aan te vechten nu hij intussen is vrijgesteld – een inreisverbod

opgelegd van drie jaar en dit in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hiertoe wordt gemotiveerd dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, nu hij geen gevolg gaf aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten hem ter kennis gebracht op 7 september 2011. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte geen motivering bevat inzake zijn duurzame samenwoning met een Belgische vrouw die zwanger is van hem en inzake zijn gezinsleven en de belangen van dit ongeboort kind. Zoals hierna nader wordt toegelicht, blijkt uit de stukken van het administratief dossier evenwel niet dat verweerder op het ogenblik van nemen van de bestreden beslissing kennis had of kon hebben van dit ingeroepen gezinsleven. Er zal blijken dat verzoeker ook thans in gebreke blijkt met voldoende concrete elementen een effectief en daadwerkelijk beleefd gezinsleven aan te tonen. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat een formele motivering in de bestreden beslissing zich opdrong in deze zin. Er blijkt dan ook evenmin dat enige motivering in het licht van artikel 8 van het EVRM zich opdrong. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.2.2.1. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

4.2.2.2. De materiële motiveringsplicht dient, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Verzoeker betwist als dusdanig niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, doch betoogt dat hij zich kan beroepen op de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, met name artikel 8 van het EVRM en de artikelen 3, 5, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, en dat aldus geen toepassing kon worden gemaakt van voormelde wetsbepaling. Een onderzoek van deze verdragsbepalingen dringt zich bijgevolg op.

4.2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met een Belgische vrouw. Hij stelt dat hij duurzaam samenwoont met zijn Belgische vriendin en dat deze laatste zwanger is van hem en het kind verwacht wordt in september.

De Raad merkt op dat, in tegenstelling tot de eerste procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, thans wel stukken voorliggen dat verzoeker sinds 19 november 2012 op eenzelfde adres verblijft als zijn beweerde Belgische vriendin en dat deze laatste zwanger is en de bevalling is voorzien voor 7 september 2013. Gelet op deze samenwoning sinds 19 november 2012, daar waar verzoeker door middel van de bestreden beslissing op 22 januari 2013 werd opgesloten met het oog op een verwijdering en er op dat ogenblik aldus enkel sprake was van een samenwoning gedurende ruim twee maanden, kan de Raad evenwel nog geen duurzame samenwoning met zijn beweerde Belgische vriendin vaststellen. Een enkele, al dan niet duurzame, samenwoning volstaat verder ook niet om te kunnen spreken van een effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zo blijkt op grond van een loutere samenwoning nog geen effectieve relatie, te meer nu er nog andere personen zijn ingeschreven op hetzelfde adres. Er blijkt ook niet dat er sprake is van een huwelijk of van een afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning tussen de beweerde partners. Evenmin worden overige bewijzen van een (duurzame) relatie voorgelegd. Verzoeker brengt wel het bewijs bij dat de beweerde Belgische partner zwanger is, doch zonder dat het bewijs voorligt van biologisch vaderschap, zonder dat er een wettelijk vermoeden van vaderschap bestaat en zonder dat blijkt dat verzoeker is overgegaan tot de erkenning van het kind. De Raad benadrukt dat de bewijslast van het aantonen van een gezinsband in de eerste plaats bij verzoeker ligt en dat hij zich niet kan steunen op een vermeende inbreuk in zijn privéleven om te worden ontslagen van deze bewijslast. Het gegeven dat een DNA-onderzoek niet verplicht kan worden opgelegd aan verzoeker ontslaat hem evenmin van deze bewijslast. Zoals reeds werd aangegeven, is hiertoe niet noodzakelijk vereist dat het bewijs van biologisch vaderschap wordt aangetoond door middel van een DNA-test. Nu uit de stukken die voorleggen enkel blijkt dat verzoeker sinds enkele maanden samenwoont met enkele personen waarvan één persoon zwanger is, wordt niet op afdoende wijze en met concrete elementen het bewijs geleverd van het daadwerkelijk bestaan van een effectief gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Specifiek wat het kind betreft, blijkt geen verwantschap met verzoeker. Ter terechtzitting blijkt evenmin dat verzoeker reeds is overgegaan tot een erkenning van het (ongeboren) kind, waaruit de bereidheid van de kant van verzoeker om de verantwoordelijkheid voor het kind op te nemen duidelijk zou blijken. De loutere stelling van verzoeker ter zitting dat de erkenning voor de geboorte niet mogelijk zou zijn omwille van het ontbreken van bepaalde documenten en dat hij zodra het kind geboren is wel degelijk het kind zal erkennen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker blijkt aldus in gebreke om met voldoende concrete elementen een effectief en daadwerkelijk beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

In de mate dat alsnog een gezinsleven tussen verzoeker en zijn beweerde Belgische vriendin en het ongeboren kind dient te worden aangenomen, merkt de Raad ten overvloede nog het volgende op. Er dient te worden vastgesteld dat het *in casu* niet gaat om een weigering van een voorgezet verblijf maar wel van een eerste toelating in het Rijk. Uit de voorliggende gegevens blijkt immers dat verzoeker twee asielprocedures in België heeft doorlopen, beiden zonder gunstig gevolg, en dat hij sindsdien op geen enkel ogenblik werd toelaten tot een verblijf in het Rijk. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker in onwettig verblijf verkeert. Deze vaststelling is niet betwist. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Te dezen merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval belemmeringen of hinderpalen zijn om het gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst of elders. Waar verzoeker aanvoert dat het strijdig is met artikel 8 van het EVRM om een verbod op te leggen om zijn vrouw en zijn kind gedurende drie jaar te zien, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing er geenszins toe strekt om aan verzoeker het verbod op te leggen om zijn vrouw en zijn kind te zien. Er wordt immers enkel een inreisverbod voor de duur van 3 jaar opgelegd voor België alsook voor de meeste lidstaten van de Europese Unie, doch dit belet geenszins dat verzoeker zijn beweerd partner en kind elders zou kunnen ontmoeten en met hen kan samenleven. Verzoeker toont *in casu* niet aan, en uit de voorliggende gegevens blijkt ook niet dat, de Belgische vriendin en eventueel ook het ongeborn kind van deze vrouw, niet naar Guinee kan/kunnen reizen om verzoeker daar te ontmoeten en/of te vervoegen noch blijkt dat beiden elkaar in een derde land niet zouden kunnen treffen. Verzoeker stelt zich de vraag of het wel mogelijk is voor zijn beweerd vriendin om mee te reizen naar Guinee en of de omstandigheden daar wel voldoende garanties bieden voor een zwangere vrouw, qua inkomsten, toegang tot de geneeskunde, ... Hij brengt in dit verband evenwel zelf geen concrete elementen aan die erop wijzen dat niet kan worden verwacht van een zwangere vrouw of van een gezin met een pasgeboren of een klein kind om zich naar Guinee te begeven. Verzoeker legt enkel een reisadvies voor Guinee afkomstig van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken voor waarin niet-essentiële reizen naar het land worden ontraden. De Raad wenst in dit verband allereerst op te merken dat de situatie van toeristen of personen die om andere redenen naar Guinee reizen nog niet kan worden gelijkgesteld met de situatie van een onderdaan van Guinee die terugreist naar zijn land van herkomst of met de situatie van een Belg die samen met een onderdaan van Guinee dit land bezoekt of aldaar gaat wonen. Op grond van onrust in de hoofdstad, onder meer naar aanleiding van de verkiezingen in mei 2013, en het gegeven dat het uitbreken van gewelddadigheden in het gehele land niet kan worden uitgesloten kan nog niet worden besloten dat van verzoekers beweerd vriendin niet in redelijkheid kan worden verwacht dat zij verzoeker indien gewenst volgt naar Guinee. Er worden geen hinderpalen aangetoond die verzoeker verhinderen om zijn gezinsleven in Guinee of elders verder te zetten.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad besluit dan ook dat zelfs ingeval een daadwerkelijk gezinsleven zou moeten worden aangenomen, in huidige stand van het geding geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

De Raad merkt daarnaast nog op dat niets verzoeker verhindert om, met toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, de opheffing van het bij de bestreden beslissing opgelegde inreisverbod te vragen om op die manier op legale wijze België terug binnen te komen ten einde zijn gezinsleven, mits op voldoende wijze aannemelijk gemaakt en mits het voldaan zijn aan de wettelijk bepaalde voorwaarden, verder te zetten. Er blijkt evenwel niet dat hij zulks tot op heden heeft gedaan.

De Raad merkt tot slot ook op dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen concrete motiveringsverplichting omvat die aan het bestuur wordt opgelegd. Het loutere feit dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent het al dan niet bestaan van een gezinsleven, brengt dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM met zich mee.

4.2.2.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 3, 5, 7 – in de mate dat in deze bepaling het volgende wordt gesteld: “voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd” – en 9 van het Kinderrechtenverdrag en betoogt dat “de genomen maatregel er zal toe leiden dat het nog niet geboren kind gedurende minimum 3 jaar zal gescheiden

worden van zijn vader, zonder noodzaak”, merkt de Raad het volgende op. Daargelaten de vraag of verzoeker een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft als dusdanig op het ongeboren kind en het ongeboren kind ook geen partij is in huidig voorliggende zaak (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), volstaan de genoemde artikelen, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Ten overvloede wordt daarnaast verwezen naar de hierboven weergegeven uiteenzetting waaruit blijkt dat verzoeker niet aantoont dat hij de vader is van dit ongeboren kind en wordt herhaald dat zelfs indien alsnog enig gezinsleven zou dienen te worden aangenomen, hetgeen evenwel niet blijkt, verzoeker niet aantoont dat er *in casu* hinderpalen zijn die het ernstig zouden verhinderen dat verzoeker in Guinee of elders het gezinsleven kan verderzetten.

4.2.2.5. Gelet op hetgeen voorafgaat, is niet aangetoond dat een hogere rechtsnorm dan artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich verzet tegen de toepassing van deze wetsbepaling. Er blijkt aldus niet dat verweerder ten onrechte toepassing maakte van deze wetsbepaling.

4.2.2.6. Verzoeker beroept zich verder op een schending van de artikelen 74/11, 74/13, 74/14 en 74/15 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Verzoeker stelt allereerst dat een schending voorligt van de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, omdat in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden met het belang van het kind en met het gezins- en familieleven.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

§ 2. De verwijdering kan tijdelijk uitgesteld worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met :

1° de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;

2° technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens het ontbreken van identificatie.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld.

Om het risico tot onderduiken te vermijden, kunnen preventieve maatregelen getroffen worden, overeenkomstig artikel 74/14, § 2, derde lid.

De minister of zijn gemachtigde kan in dezelfde gevallen, de onderdaan van een derde land een verblijfplaats aanwijzen gedurende de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De minister of zijn gemachtigde deelt aan de onderdaan van een derde land die wordt vastgehouden met het oog op verwijdering, mondeling mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld.”

De Raad merkt op dat uit de hierboven geciteerde artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde gevallen om een inreisverbod af te leveren, telkens uitdrukkelijk dient te motiveren omtrent het bestaan van een kind of gezinsleven van de betrokken vreemdeling in België. De

genoemde artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet omvatten hieromtrent geen uitdrukkelijke motiveringsverplichting.

Verder wijst de Raad erop dat hij bij zijn onderzoek naar de bestaanbaarheid van de bestreden beslissing met de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet enkel die gegevens kan beoordelen die aan verweerder ter kennis waren of waarvan hij kennis diende te hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan zijn beoordeling immers niet in de plaats stellen van die van de administratieve overheid en zou zijn bevoegdheid te buiten gaan indien hij de onwettigheid van de bestreden beslissing zou vaststellen aan de hand van gegevens die ten tijde van deze beslissing niet ter kennis waren of konden zijn van de overheid.

In casu stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier geen indicaties blijken dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een gezinsleven van verzoeker in België. Er blijkt niet dat verweerder kennis had van het gegeven dat verzoeker een partner in België had en dat hij vader zou worden of dat verzoeker verweerder hiervan in kennis stelde. Waar verzoeker aangeeft dat de agenten die hem naar het gesloten centrum vervoerden aan de Dienst Vreemdelingenzaken informatie overmaakten omtrent het familiale leven van verzoeker, kan de Raad enkel vaststellen dat zulks niet blijkt uit het administratief dossier. Het door verzoeker aangebrachte attest van zwangerschap dateert verder van na het nemen van de bestreden beslissing, zonder dat blijkt dat een zwangerschap voor het nemen van de bestreden beslissing reeds was vastgesteld. Er blijkt dan ook evenmin dat verweerder op de hoogte kon zijn van dit gegeven op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Bij het nemen van de bestreden beslissing kon verweerder enkel kennis nemen van het gegeven dat verzoeker samenwoonde met enkele personen, waaronder de Belgische vrouw waarmee hij thans stelt een relatie te hebben. Op grond van de gegevens en stukken die voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, of konden voorliggen, blijkt geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Op dat ogenblik stond, rekening houdende met de door verzoeker thans ook voorgelegde stukken, enkel een samenwoonst vast. Verzoeker kan verweerder dan ook niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met enig gezinsleven of met de belangen van het kind, noch kan hij dienstig voorhouden dat verweerder diende te motiveren omtrent elementen waarvan hij geen kennis had en waarvan ook niet blijkt dat hij er kennis van diende te hebben.

Een schending van de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

In zoverre verzoeker eveneens de schending inroept van de artikelen 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet dient te worden vastgesteld dat de uiteenzetting van het middel geen uiteenzetting bevat over de wijze waarop deze bepalingen zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Bij gebreke van de vereiste toelichting is dit onderdeel van het middel dan ook onontvankelijk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, 74/11, 74/13, 74/14 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM of van de artikelen 3, 5, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag is niet aangetoond.

4.2.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoeker roept in het middel samen met artikel 13 van het EVRM een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker laat evenwel na *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing laatstgenoemd artikel schendt (RvS 12 oktober 2005, nr. 150.122).

4.2.4. Het enig middel is, in de mate dat het al ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS